

Syra mycket wackra och ganska rörande

W i s o r,

upptecknade, omarbetade och utgifne

af

G. A. n r e p.

Den Första:

Tjensteflickans Wisa.

Jag är en liten Lilja, som nyligen är uppvuxen, etc.

Den Andra:

Den bedragne Gossens Wisa.

En wisa jag nu sjunga will, fast sorgen gör mig tung, etc.

Den Tredje:

Sjömannens Wisa.

Ja, hören I gossar, som plöjen Med Neptun på böljan;
den blå, etc.

Den Fjerde:

Schöldarwistens Wisa.

Det lyster mig att sjunga, fast jag en fånge är, etc.

Ö r e b r o,

Swante Falks Boktryckeri, 1850.

Tjensteflickans Wisa.

Jag är en liten Lilla, som nyligen är uppvuxen, Som
uti bland ogräs der ännu står qwar. Jag är ett litet lamm,
I främmande land, Som uti bland ulfvarne får tråla
mig fram.

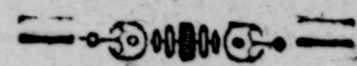
2. Ja, lycklig är den ungdom; som slipper till att
tjena, utan får wara hos sin fader och sin mor. Jag är
ej ibland dem; jag får wäl ta mig fram; Gudlåte mig med
äran kunna bära mitt namn!

3. Men icke skall jag förja, men icke skall jag klaga;
Jag har ju wännen min, som älskar mig så hjertligt ömt!
Fast han i andras bröd och tar sig fram med nöd, Wi
swurit ha hwarandra trohet, allt intill wår död.

4. Och, så vill jag lifna wid böljorna i hafwet;
Som drifwas både hit och dit i främmande land; Men när
wi komma fram intill den sista strand, Så hoppas wi så
segla in i lifwets sälla land.

5. Menniskorna hafwa så mycket på sin tunga; Jag
tycker det är nog att hwar, en har för sig besvär. Jag
förjer blott för mig, Han förjer blott för sig, Och sedan,
så besalla wi oss Gud så nådelig.

6. Denna lilla wisan, den hafwer jag sjelf diktat
Om mig och en yngling, som så fattig är, som jag. Man
har ej annat wal, än människors förtal; Det är så swårt
att ta sig fram i denna forgedal.

Den bedragne Gofens Wisa.

En wisa jag nu sjunga will, Fast sorgen gör mig tung;
Och tiden är bekymmersam, För den, som nu är ung. —
Att ta sig fram i werlden här, Bland möba, sorg och
mång besvär, Wäl kan gå an för den, som har Sin flit-
tas trohet qwar.

2. Men, ack! jag har förlorat den; Mitt hjerta så-
radt är. Förtälet hafwer tillställt split Emellan två wän-
ner, får, Och kommit dem på spått och spe, Och mången
till förargelse; Men den får lön, som sådant gör, Så sannt
mig Gud bönhör.

3. Flidornas kärlek, den de bär, Den är ostadelig;
Den liknar jag wid en blåsende wind: Hwar timme wri'r
den sig. I dag ä' de här, i morgon der, Och alla så
hålla de lika kär. Jag, som ett trofast hjerta bär, Helt
wisst nu narrad är.

4. Det bästa utaf allt, jag wet, Som man i werl-
den gör, Det är, att taga Gud till råds I hwad, man
tar sig för. Han wisar mig, så nådelig, Hur jag i
werlden skall ställa mig, Att falska menstors tungor, små,
Gj mig förföra må.

5. Om någon är, som weta will, Hwem wisan bit-
tat har, Så är det gofen, som bar tro, Men falskhet fick
till swar. Han älskade sin flida ömt; Men hon har sina
löften glömt. Hon i en annans famn nu är, och åter
falskt hon swär.

Sjömannens Wisa.

Så, hören, I gofar, som plöjen Med Neptun på böljan
den blå! I weten, att sjömänner dröjen, När landtmän till
hvilan så gå. :,: :,: :

2. Wi bitti och sent fick arbeta På ett engelskt ostin-
die skepp. Imanuel mände det heta, När ifrån hamnen det
gick. :,: :,: :

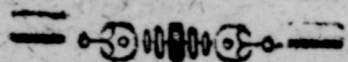
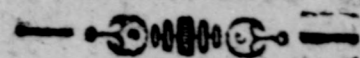
3. Ifrån Stockholm wi mände utsegla, Den 20:de
Maj uti år; Och god wind ej mände oss sela; Förmöjder
från staden man går. :,: :,: :

4. Snart winbarne började susa Och wågorna resa
sig opp, Och hafwet förfärligen brusa; Det knarrar i maste-
nas topp. :,: :,: :

5. Wi seglade hårdt emot bankar, Att skeppet i sty-
ken mänd gå. De unge sjömännerna wankar I hafwet,
bland böljorna blå, :,: :,: :

6. Kamraternas gräs, den blef bäddad, Allt uti det
djupaste haf; Men jag på en plankan blef räddad: Guds
nåd lät mig ej gå i qwas. :,: :,: :

7. Och nu är jag kommen ur faran, Och åter tar
hyra igen. Jag alldrig min möba will spara; Till sjös all
min ådra står än. :,: :,: :

Scholdawistens Wisa.

Det lyfter mig att sjunga, fast jag en fånge är, Med munnen och med tungan; det mig en tröst består. Mitt hjerta är bebröswadt; jag suckar ganska tungt, Likt böljan uti hafwet, som sällan warder lugnt.

2. I Dwistbro war jag hemma, der war min boningsort. Hur jag mig uppsört hafwer, det will jag ha kungjort, På det att andra menniskor må afstå sig för fall, Och icke följa bjeswulen och sina synder, all.

3. Jag glömmet ej den dagen, förrän jag läggs i graf, Då jag från hemmet wandra och mig åt skogen gaf. Jag wandrade bland buskar och bland de wilda djur, Och sötte mig ett gömställe och gjorde mig en bur.

4. Jag förfördelad tyckte mig, och detsför utåt drog, Att lura på min förman, som jag sen illa slog. Detsför så blef jag tagen och förder i arrest; Domen fick jag förut och straffet sen dernäst.

5. Jag sitter arresterad allt uppå Malmö slott, Allt inom fyra murar; det har jag för mitt brott. Jag sitter inom bommar, ej ut att komma står; Jag får nu här begråta djupt min hämbefänsla swär.

6. Men mest är det som grämer mig, att barnen äro små, Att i en ond och farlig werld de faderlösa gå. De säga till sin moder: "hwarför ha wi ej far, som andra barn ha fader, som tar dem i försvar?"

7. När modren hör den klagan af barnens späda röst; Då brister hennes hjerta då remnar hennes bröst; Tårar

rar börja rinna på hennes bleka kind; Hon faller flere tårar, än regn för norðanwind.

8. Förlåt mig du, min maka, den sorg, jag dig har gjort! Förlåt mig, för den kärleks skull, du förr af mig har sport! Förlåt mig barnen, mina! Af, glöm ej bort er far, Fast han så rysligt glömde sig och föll i syndens snar!

9. Förlåt mig du, min förman! Af, Herr Sägnaflare! Wår twist wi skola glömma, att wi må kunna se Hwarandra åter i det land, der ingen twist mer är; Der sällheten wi njuta så, allt som wi lefwat här.

10. Nu slutar jag min wisa, nu ändrar jag min sång, Och ber till Gud i himmelen, Han gör en god utgång. Han ser wäl till min maka uti sin stora nöd; Han förjer wäl för barnen och ger dem deras bröd.